

Изминахме доста път, но видяхме. Видяхме грамадната огнена машина, като огромен огнен змей, върви по желъза, мжкне пълни вагони и реве по-страшно от всички змееве.

Върнахме се пребити от път, но горди, че знаем тайна, която други още не знаеха. Вечеряхме и легнахме да спим. Аз горях от желание да се похваля кжде съм бил, но не знаех как да започна, та хем да кажа, хем да запазя и тайната, както си бяхме дали дума.

Един от малчуганите зарева за нещо. Аз му извиках:

— Ревя, ревя, нека те чуе змеят, гдето се крие задъ Голо бърдо, реве и ходи да граби плачливите деца.

Той изведнаж млъкна. А баба бързо запита:

— Ама истина, бе синко, какво е това? И аз чух една вечер едно страшно: тю-ту-у-у-у!... Тю-ту-у-у! Един страшен рев!...

— Ето това е змеят. Огненият змей, — отвърнах аз. — Той броди по селата, грамаден, страшен, бълва огън, пухти, реве!... Страшно нещо!... — И разправят, които сж го видели: кждето мине жив човкъ не оставя. Особено, кждето чуе деца да плачат...

Всички млъкнаха. Разбрах, че се уплашиха и продължих:

— Крие се изъ Голо бърдо, но често слиза по селата, па и насам идвал вече. Току виж нещо една нощ дошел и тук и, както е накрай на града нашата къща, току ни дошел на гости нещо една нощ...

Млъкнах и стиснах зъби, за да не се разсмѣя, защото видях, че никога до сега не бях казвал по-страшна приказка. Разбрах, че и баба се уплаши. И тя не ме запита вече нищо. И тъкмо да заспя, чух баба стана, отиде и заключи вратата. Милата баба, уплаши се. Уплаши се и тя, която никога и от нищо се не плашеше и никога не заключваше.

От тогаз вече всяка вечер баба най-грижливо заключваше вратата и това ме караше да се пукам тайно от смѣх.

Минаха се няколко дни. Един ден баба се изгуби. Цѣл ден я не видяхме. Доста много се угри-